

Per JesusR el dl., 21/10/2019 - 18:10

Fa dues hores que xerrem sense parar. M'has explicat la teva vida, com et vas allunyar de la fe. Ho he entès, perquè el que t'ha passat a tu és com una història més o menys semblant a la de molta gent de la teva generació. I, ara, després de donar voltes i més voltes, i seguint el silenci que has anat aprenent del ioga, em dius:

–Em manca quelcom. He trobat el camí interior, et diria que fins hi ha moments que toco la felicitat, però sento una buidor amable i distant.

–Saps què? Parem una estona. No importa que sigui tard. Sortim i passegem en silenci pel parc que hi ha davant i, si vols, una mica airejats, tornem a les confidències. D'acord?

Feia una mica de fred, poca cosa, i agraïda. Tornem a estar quiets i ens disposem a continuar. Tornes a parlar de les dificultats que trobes en els evangelis, especialment els miracles i la creu. No ho entens, hi ha quelcom dintre teu que, com un mur, et fa impossible acceptar-ho, i no per manca de les explicacions que he intentat comunicar-te. Tu no te n'adones però, si fa una estona la meva ment estava a cent per poder donar-te una resposta entenedora, ara ha callat i reso; sí, estic resant secretament.

Quin silenci. Em miro amb molta atenció. Crec que entens una mica que calli, potser saps que la cosa em supera. I ara et dic: AIXÒ VA D'AMOR.

“Els evangelis són una història d'amor del començament al final, et trenquen. Les explicacions ajuden si estan ben fundades, però és el cor el que entra en el sentit profund de cada lletra, de cada mirada, de cada signe. Quan et comuniquen amor, quan cau una llàgrima, i després una segona, quan el teu cor vibra, molt o poc, vas entrant en el camí.”

Estem una mica emocionats i per avui ja n'hi ha prou, no et sembla?